

Бачив я дивний похід,
Бачив — й не збожеволів!
З заходу сонця на схід
Йшла скорбних тисяча днів.

Кожний — не день, а мов вік,
Вік у тривозі, в нудьзі,
Кожний неначе волік
Камінь млинський при нозі.

Чола пориті, мов лан
Плугом стальним восени,
Груди — неначе курган,
Серця — якісь страшні сни.

Де ваші руки? — Нема!
Де ваші ноги? — Пішли!
Хто вам кров виссав? — Зима!
Де ваша сила? — Взяли!

Йдуть, аж земля стугонить,
Яма могильна — їх слід,
Збіжжя за ними горить,
Води стинаються в лід.

Тьмиться синява небес,
Пітьма і пустка кругом,
Ненагодований пес
Виє вночі за селом.

Глянув ліс — всох, онімів.
Місяць зирнув — і поблід...

З заходу сонця на схід
Йшла скорбних тисяча днів.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Поезії 1914–1920 років»](#);

.